

15. 06. 2023

W P Ł Y N Ę Ł O

6 czerwca 2023, Kraków

Dr hab. Małgorzata Bogunia-Borowska, Prof. UJ
Pracownia Badań Kultury Współczesnej
Instytut Socjologii
Wydział Filozoficzny
Uniwersytet Jagielloński

Recenzja dorobku naukowego oraz organizacyjno-dydaktycznego dr Karoliny Izdebskiej została sporządzona na zlecenie Rady Naukowej Dyscypliny Nauki Socjologiczne działającej na podstawie art. 221 ust. 5 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. „Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r.)

Recenzja osiągnięcia naukowego w postaci monografii naukowej

Przedmiot recenzji stanowi monografia naukowa dr Karoliny Izdebskiej *Sztuka publiczna – od obiektów do praktyk postartystycznych. Brikolaż socjologiczny* wydanej przez Wydawnictwo Naukowe Scholar w Warszawie w roku 2021 wskazana jako osiągnięcie naukowe o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt 2a (Dz. U. 2018 poz. 1668 USTAWA z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce)

Pani dr Karolina Izdebska jest autorką 22 rozdziałów w monografiach naukowych oraz 10 artykułów opublikowanych w czasopismach naukowych. Dwa artykuły naukowe opublikowane kolejno w roku 2022 i 2021 roku znajdują się na liście czasopism punktowanych Ministerstwa Edukacji i Nauki z roku 2021 uzyskując po 100 punktów. Oba znajdują się też w bazie Scopus. Są to dwie najważniejsze publikacje naukowe w dorobku dr Karoliny Izdebskiej oceniane wedle kryteriów parametryzacyjnych. Należy to docenić, choć zastanawia fakt iż zostały one poświęcone tematyce, która pozostaje raczej odległa od zasadniczego pola socjologii sztuki, w szczególności sztuki publicznej.

Jeśli chodzi o pozostałe czasopisma naukowe, w których publikuje Habilitantka, to jedynie „Kultura i Społeczeństwo” osiąga w wykazie 70 punktów a „Miscellanea Anthropologica et Sociologica” 40 punktów. Pozostałe czasopisma mają socjologiczny i kulturowy charakter jak „Opuscula Sociologica” czy „Studia Sociologica”, ale ich zasięg i naukowe oddziaływanie jest niskie a same tytuły nie są nawet indeksowane w wykazie czasopism punktowanych. Najpewniej dr Karolina Izdebska zdała sobie z tego faktu sprawę zmieniając strategię publikacyjną przed podjęciem działań awansowych. Należy to docenić z zastrzeżeniem jednak, że mimo ogólnej sporej liczby publikacji, to artykułów w liczących się i prestiżowych wydawnictwach naukowych, jest niewiele. Ma to swoje konsekwencje. Po pierwsze Habilitantka nie jest regularnie poddawana wymagającemu procesowi recenzyjnemu. Po drugie zaś, nie zapewnia jej to widoczności naukowej w środowisku naukowym. Innymi słowy nie dociera ona ze swoimi badaniami i analizami do szerokiej naukowej publiczności, co w efekcie przekłada się na cytowalność tych prac. Habilitantka wskazuje, że jest redaktorką lub współredaktorką 6 publikacji zbiorowych. 2 razy występowała w roli samodzielnego redaktora monografii naukowej, a 4 razy współredagowała tego typu prace. Warto dodać, że dobrą naukową praktyką jest reguła publikowania własnego artykułu w pracy zbiorowej, którą się redaguje. Habilitantka

13

nie zawsze wykorzystuje tę możliwość redagując książki zbiorowe. Ma to miejsce w przypadku publikacji *Miejsce pracy przyszłości – kobiety w organizacjach, Społecznych kontekstach współczesnej aktywności twórczej, Culture of Trust*. W efekcie pozostaje wrażenie dość powierzchownego zaangażowania w redakcję danej pozycji, szczególnie gdy wprowadzenie do książki nie jest rozwinięte. Mimo niskich ocen parametryzacyjnych stosowanych obecnie wobec prac wydawanych pod redakcją są one wciąż ważne, o ile mają znaczny wkład w rozwój danej dziedziny naukowej. Duża ilość prac pod redakcją, bez odpowiedniego ich opracowania, sprawia niestety wrażenie osiągnięcia ilościowego efektu, a nie jakościowego i merytorycznego.

W dorobku Habilitantki jest także monografia zatytułowana *Przestrzeń i miejsce w praktyce artystycznej. Socjologiczne studium przypadku* wydana w roku 2015 przez Wydawnictwo Wydziału Humanistycznego Uniwersytetu Szczecińskiego. Warto się przy tej pozycji zatrzymać nieco dłużej, gdyż jest ona ważna i wartościowa jako osiągnięcie publikacyjne z kilku względów. Po pierwsze, jest to moment kiedy wyraźnie dr Karolina Izdebska określa pole swoich zainteresowań, w centrum sytuując wszystkie najważniejsze dla niej zagadnienia, które będzie rozwijała w dalszych swoich pracach. Książka jest bardzo dobrze skonceptualizowana. Ma klarowną i logiczną strukturę. Składa się z trzech zasadniczych rozdziałów poświęconych problematyce przestrzeni i miejsca, następnie przestrzeni publicznej i sztuce oraz analizie konkretnego przypadku praktyk artystycznych odbywających się w szczecińskiej dzielnicy Niebuszewo. Opisywany projekt artystyczny nosił nazwę „Przeprowadzka” i nawiązywał do historycznych zdarzeń związanych z tym miejscem i przemieszczaniem się ludności niemieckiej, żydowskiej i polskiej. Większość opisanych i zdefiniowanych w tej książce kategorii pojawia się następnie w pozycji wskazanej jako osiągnięcie naukowe będące podstawą ubiegania się o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego, czyli monografii *Sztuka publiczna – od obiektów do praktyk postartystycznych. Brikolaz socjologiczny*. Autorka monografii z roku 2015 (informacja o dacie wydania pochodzi z dokumentów dostarczonych przez Autorkę książki. Niestety w książce Wydawnictwo Naukowe Wydziału Humanistycznego Minerwa nie zamieściło daty wydania dzieła) koncentruje swoją uwagę na kwestiach tożsamości i pamięci miejsca, idei miejsca, nie-miejsca i przestrzeni, koncepcji sztuki publicznej i jej specyficznych odmian takich jak *site-specific, community art, new genre public art*, odwołuje się do wielokulturowości, zmiany społecznej, świadomości, partycypacji publiczności.

Habilitantka ma świadomość, że akcje artystyczne mają lokalny charakter i dotyczą one bardzo specyficznych miejsc. Jednak to, co jest najbardziej istotne w tego typu praktykach artystycznych, a co wiąże się z koniecznością ich opisu, prześledzenia i poddania analizie ma na celu opisanie uniwersalnych mechanizmów i procesów społecznych i kulturowych. „Oczywiście nie jest tak, że efekty tych działań mają zasięg masowy. Sama specyfika tych akcji wyklucza zaangażowanie szerszej publiczności (Izdebska, *Przestrzeń i miejsce w praktyce artystycznej. Socjologiczne studium przypadku*, str. 167)”. Jednak to, co cenne w opisie owych praktyk, to to, że „(...) poprzez miejscowe inicjatywy rozbudza się potrzebę dyskusji, napędza kolejne działania, stawia kolejne pytania (Ibidem, str. 167)”. Autorka konkluduje w podsumowaniu swojej książki, że „w przestrzeni wpisane są pamięć, historia, codzienne zdarzenia, ludzkie wspomnienia, i fizyczne elementy, które mogą stać się materia podlegającą wtórnej obróbce. Zachodzą procesy przechowywania, sortowania, przetwarzania, , powtórnego wykorzystania. Mamy tu do czynienia z uruchomieniem relacji między projektem, działaniem artystycznym a kulturową i historyczną pamięcią miejsca (Ibidem, str. 170)”. Istotą opisu tych artystycznych jest ich znaczenie społeczne. Autorka książki konsekwentnie przyjmuje perspektywę socjologiczną do analizy niebuszowskiego studium przypadku. Dokonana przez nią wieloaspektowa analiza

„Przeprowadzi” w kontekście społecznym i kulturowym jest de facto analizą zjawiska społeczno-kulturowego i jako fenomen mogłaby być analizowana w ujęciu fenomenologicznym. Książka *Przestrzeń i miejsce w praktyce artystycznej. Socjologiczne studium przypadku* jest przemyślana, przytoczona terminologia poprawnie zdefiniowana a Autorka ma świadomość społecznego wymiaru całego projektu i praktyk artystycznych. Wskazuję na tę monografię, gdyż stanowi ważny moment w rozwoju Habilitantki. Dzięki niej wyraźnie określiła ramy swoich zainteresowań naukowych i podejmowanych w przyszłości działań.

Kilka lat później dr Karolina Izdebska przedstawiła wyniki swoich wieloletnich badań, analiz i podejść teoretycznych w monumentalnej książce *Sztuka publiczna – od obiektów do praktyk postartystycznych. Brikolaż socjologiczny*, która jest nie tylko kontynuacją wcześniejszej monografii, ale dziełem finalizującym jej prawie dwudziestoletni rozwój naukowy w zakresie socjologii sztuki i sztuki publicznej. Jest to pozycja ze wszech miar ważna i wartościowa, choć zawiera także pewne usterki.

Po pierwsze, monografia składa się z czterech rozdziałów. Każdy z nich jest tak wyczerpująco opracowany merytorycznie, że stanowi właściwie zamkniętą część i mógłby być wydany właściwie jako osobna pozycja naukowa. Całość jest napisana dojrzałym, ale zarazem przystępnym językiem. Istnieją w niej fragmenty wręcz fascynujące, gdy na przykład opisuje wydarzenia artystyczne i takie, które są nieco nużące, kiedy przedstawia syntezę teoretycznych stanowisk różnych badaczy przestrzeni publicznej oraz sztuki publicznej. Autorka wykazuje się erudycją i znajomością wielu opracowań, badań, projektów czy analiz z zakresu socjologii sztuki i sztuki publicznej. Przytacza bogatą literaturę i wykazuje się znajomością wielu opracowań. Odnosi się wrażenie, że Autorka chciała napisać i przytoczyć dosłownie wszystko, co wie i co przeczytała. I to może być potraktowane jako drobny zarzut, gdyż wybór oraz dobór opisywanego i przytaczanego materiału też jest pewną kompetencją samodzielnego pracownika naukowego. Autor książki nie jest zobligowany do tego, aby opisać wszystko, co wie, ale wybrać, to co pozwoli mu prowadzić klarowny, ciągły i zrozumiały wywód. Wydaje się, że w przypadku książki *Sztuka publiczna – od obiektów do praktyk postartystycznych. Brikolaż socjologiczny* można było dokonać pewnych skrótów, które z pewnością nie wpłynęłyby na jakość wyводу, ale nieco go uprościć. Zresztą to tytułowe określenie „brikolaż socjologiczny” stanowi sposób stworzenia ram dla całościowego dyskursu na temat sztuki publicznej. Autorka jest tego całkowicie świadoma stwierdzając, że „podjęta w monografii (...) tematyka rozwija i łączy różnorodne wątki podejmowane przeze mnie wcześniej, a związane z funkcjonowaniem sztuki publicznej i jednocześnie stanowi podsumowanie moich dotychczasowych analiz (Autoreferat, str. 13)”. Ta wielowątkowość badanego zjawiska powoduje, że sam cel podjętej pracy koncentruje się raczej na deskrypcji i archiwizacji danych niż naukowym wyjaśnianiu i ostatecznym potwierdzaniu tez. Ogrom wykonanej pracy sprowadza się do ostatecznej konkluzji, że podjęta sztuka publiczna jest „zjawiskiem hybrydowym, w ramach którego stosuje się mieszane środki przekazu, a wszystkie granice między nimi są rozmyte (*Sztuka publiczna – od obiektów do praktyk postartystycznych. Brikolaż socjologiczny*, str. 454)”.

Materia badawcza, jaką zajmuje się Habilitantka następuje, ze względu na swą naturę, problemy i stwarza pułapki. Nie da się bowiem ustalić czym do końca jest sztuka publiczna, z czego się wywodzi, jakie przechodziła etapy i co się na nią składa. W książce ta konstatacja wybrzmiewa wielokrotnie. Pojawia się już w I rozdziale, gdy Autorka usiłuje rozwikłać zawiloci terminologiczne, jak i w wywiadach eksperckich, gdzie pojawiają się rozbieżne stanowiska, definicje i interpretacje. Ostateczna konkluzja, do jakiej dochodzi Autorka nie jest zatem

oryginalna i zaskakująca. Sztukę publiczną można próbować opisać, ale nie da się jej ostatecznie zdefiniować. Można jedynie zarysować toczący się wokół niej dyskurs.

Po drugie, w książce stwierdza się, że jest ona poświęcona sztuce publicznej a jej „celem jest „uchwycenie jej złożoności w formie socjologicznego brikolażu (*Sztuka publiczna – od obiektów do praktyk postartystycznych. Brikolaż socjologiczny*, str. 13). Pojęcie brikolażu ma pomóc Autorce połączyć wiele rozmaitych podejść, metod i technik badawczych, o czym wspomniane było już wcześniej. Jest to pewien zamysł, dzięki któremu udało się, tak ja w sztuce, połączyć na polu naukowym wiele różnych teorii, metod i przykładów empirycznych. Nie jest to w naukach społecznych często stosowany zabieg, gdyż częściej wprowadza on więcej zamętu i chaosu, niż logicznej argumentacji. Trudno wyjaśnić efemeryczne zjawiska społeczne, bardzo często niejednorodne, stosując zbyt wiele różnych sposobów i metod na ich rozumienia. W nauce tego typu zabiegi były już stosowane czego najlepszym przykładem są badania strukturalne Claude Lévi-Straussa a później Norma Denzin, Yvonne Lincoln czy Kathy Berry. Jest ono jednak do pewnego stopnia ryzykowne, gdy podejmuje się badania multiperspektywiczne, multiteoretyczne i mutimetodologiczne i to jeszcze na dodatek w sytuacji, gdy dokonuje się przeglądu literatury, opisuje praktyki artystyczne, dane zastane a dodatkowo bada ekspertów i osoby zarządzające kulturą sztuki oraz samych artystów oraz uwzględnia perspektywę socjologiczną i historyczną. Autorka książki przyjmuje zatem rozwiązanie, które umożliwia jej powiązanie wielości, czyli wykorzystuje bardzo różne koncepcje teoretyczne z zakresu nauk społecznych. Mamy tu zatem odniesienia do działania oraz działań społecznych oraz praktyk artystycznych w kontekście ich udramatyzowania i zrutynizowania. Przywołana zostaje kategoria działania społecznego E. Dürkheima oraz Maxa Webera, symboliczny interakcjonizm George’a Herberta Meada, podejście dramaturgiczne Ervinga Goffmana, socjologia interakcjonistyczna Herberta Blumera, rytuały interakcyjne Randalla Collinsa, socjologia kulturowa wraz z metaforą kultury jako sztuki teatralnej Jeffrey’a Alexandra. Teoretyczne wybory wydają się uzasadnione w kontekście analizowanej problematyki stanowiąc przyczynek do wyводу usiłującego wyjaśnić znaczenie sztuki publicznej i związanych z nią charakterystyk. Szkoda, że dość rzadko pojawiają się w dalszej części pracy służąc wyjaśnianiu konkretnych działań i praktyk. Próba zrozumienia sztuki publicznej z wykorzystaniem imaginarium socjologicznego i dostępnych teorii wydaje się być zasadne, chociaż zawsze można zapytać o bardzo przydatne w przypadku analizowanej problematyki koncepcje Stuarta Halla i Szkoły z Birmingham czy koncepcja tekstu Romana Ingardena. Nie jest to jednak zarzut, Autorka ma bowiem prawo dokonania wyboru takich koncepcji, które jej zdaniem najlepiej wyjaśniają kwestie terminologiczne i stanowią narzędzia do zrozumienia zjawiska.

Po trzecie, Autorka zdecydowała się przeanalizować wszystkie podmioty procesu komunikacji pojawiające się w sztuce publicznej, a mianowicie sam przekaz, nadawców, czyli artystów, odbiór społeczny partycypantów oraz organizatorów, znawców i kuratorów sztuki, których określa mianem ekspertów. Ów zamiar Autorki pracy *Sztuka publiczna – od obiektów do praktyk postartystycznych. Brikolaż socjologiczny* jest bardzo ambitny i stanowi naukowe wyzwanie. W naukach społecznych badacz zazwyczaj koncentruje się na jednej z owych relacji. Habilitantka jednak podjęła wyjątkowe wyzwanie zbadania zjawiska we wszystkich jego aspektach i wymiarach. Zdecydowała o zbadaniu zagadnienia w sposób kompleksowy.

W rozdziale I dokonano przeglądu literatury teoretycznej. Przytacza się rozmaite opinie i stanowiska dotyczące miejsca, przestrzeni oraz sztuki publicznej. Jest to bardzo obszerne i solidne kompendium wiedzy uwzględniające rozwój sztuki publicznej, jej formy oraz stanowiska teoretyczne, w których zwraca się uwagę na kwestie lokalne, tożsamość, relacje, dialog czy też

kolaboracje. Na koniec usiłuje wskazać i opisać wyznaczniki sztuki współczesnej. Prezentując ów dyskurs nie zapomina się o roli sztuki publicznej w kontekście polskim.

W rozdziale II zostały opisane praktyki sztuki publicznej. Generalnie opisuje się w nim rozmaite przedsięwzięcia artystyczne, które są niezwykle interesujące. Wskazuje trendy, procesy, zjawiska. Jest to rozdział wysycony informacjami, przykładami, zdarzeniami artystycznymi i opisami przypisywanych im znaczeń. Mimo dużej skrupulatności i dokładności Autorki nie zrozumiała jest jedynie luka czasowa w analizie wybranych praktyk sztuki publicznej. W I rozdziale opis koncentruje się na przykładach polskiej sztuki publicznej z lat 1957-1989, a w kolejny poświęcony zostaje cezurze 2000-2020. Nie wiadomo natomiast, co się dzieje w zakresie sztuki publicznej w okresie 1989-2000.

Rozdział III stanowi z kolei analizę badań własnych. Zostały w nim przedstawione poglądy artystów na wiele tematów związanych z funkcjonowaniem sztuki publicznej. Celem głównym jest scharakteryzowanie współczesnej sztuki publicznej. Nie chodzi już zatem o sztukę publiczną w ogóle, ale o tę datowaną od roku 2000-2020, choć niektóre wywiady przeprowadzane były od roku 2015. W wywiadzie pojawia dużo różnych zagadnień, od rozumienia samego pojęcia przestrzeni publicznej, motywacje do podejmowania tego typu działań artystycznych, cele takiej pracy (a może raczej twórczości?), metody praca itd. (*Sztuka publiczna – od obiektów do praktyk postartystycznych. Brikolaz socjologiczny*, str. 307-308). Uzyskany podczas wywiadów materiał jest bardzo obszerny, dlatego zapewne każdy podrozdział zawiera tabelę porządkująca najważniejsze wypowiedzi. Jest to bardzo dobry zabieg, który systematyzuje główne wątki. Wywiady znacząco poszerzyły spojrzenie na sztukę publiczną, gdyż niejako wyszły poza główne tropy badawcze. Pojawiała się tam bowiem analiza nie tyle samej sztuki publicznej jako ostatecznego dzieła, ale odtworzono i przanalizowano sam proces twórczy.

Jeśli chodzi o rozdział IV, który zawiera analizę wywiadów przeprowadzonych z ekspertami, to odnosi się wrażenie jakby został dodany do całości nieco później, na co zresztą wskazuje czas przeprowadzenia wywiadów 2018-2021. Jest to jakby suplement do wcześniejszych części. Badaczka zdecydowała się na dodatkowe wywiady, które miały na celu „dopełnienie obrazu współczesnej sztuki publicznej (Ibidem, str. 418)”. Mimo tego, że wcześniejsze części są bardzo rozległe, to nie dają jednoznacznych konkluzji. Jednak także wypowiedzi ekspertów ostatecznie ich nie przynoszą. Jest to zresztą konkluzja Autorki badań, która konkluduje iż istnieje „pewna niechęć środowiska do sztywnego, uniwersalizowanego podejścia do zjawisk, które są w praktyce bardzo zróżnicowane i się przenikają (Ibidem, str. 420)”. Nie mniej jednak uzupełniają one projekt badawczy stanowiąc spójną całość opisu fenomenu sztuki publicznej.

Konkludując, monografia dr Karoliny Izdebskiej *Sztuka publiczna – od obiektów do praktyk postartystycznych. Brikolaz socjologiczny* zgłoszona jako osiągnięcie naukowe w procedurze awansowej stanowi, mimo drobnych uwag i refleksji, dzieło spójne, wartościowe i innowacyjne. Monografia ma charakter interdyscyplinarny. Jej znaczenie ma wymiar syntetyczny, deskryptywny i archiwizujący. Badania nie przynoszą jednoznacznych konkluzji czy też ustaleń definicyjnych, ale wraz z prezentacją z opisem rozmaitych zdarzeń artystycznych oraz wywodem teoretycznym prezentują pełny i wyczerpujący dyskurs na temat sztuki publicznej w Polsce. Warto dodać, że dyskurs ten jest prowadzony rzetelnie i konsekwentnie, a uporządkowanie bogatego materiału badawczego oraz bibliograficznego rozwiązane w sposób przyjazny dla czytelnika.

Powracając na koniec do innych osiągnięć należy wskazać, że Habilitantka wzięła udział w 14 konferencjach międzynarodowych z czego 8 było organizowanych w Polsce oraz 25

krajowych. W roku 2022 występowała na XVIII Ogólnopolskim Zjeździe Socjologicznym w Warszawie prezentując współautorski referat, także w roku 2019 była obecna na XVII Ogólnopolskim Zjeździe Socjologicznym we Wrocławiu i w roku 2016 podczas XVI Ogólnopolskiego Zjazdu Socjologicznego w Gdańsku. Informacja w autoreferacie nie jest precyzyjna, ale najpewniej na każdym z tych zjazdów prezentowała indywidualnie, bądź współautorsko referat. Wielokrotnie występowała na spotkaniach organizowanych przez Polskie Towarzystwo Socjologiczne, zazwyczaj odbywające się w Szczecinie. Była także zapraszana na wykłady realizowane w ramach Uniwersytetu Trzeciego Wieku. Dr Karolina Izdebska jest obecna podczas najważniejszych dla socjologów spotkań. Bierze także udział w spotkaniach organizowanych przez PTS. Wydaje się, że ma silne związki z socjologią, która stanowi jej podstawy teoretyczne, mimo że podmiotem swoich analiz czyni sztukę i jej społeczne funkcje.

Monografie, które redaguje dr Karolina Izdebska są publikowane na przykład w Wydawnictwie Zachodniopomorskiej Szkoły Biznesu, Wydawnictwie Naukowym Wydziału Humanistycznego Uniwersytetu Szczecińskiego Minerwa, Wydawnictwie Difin, Wydawnictwie Naukowym Uniwersytetu Szczecińskiego. Natomiast praca, która zostaje wskazana jako osiągnięcie naukowe *Sztuka publiczna - od obiektów do praktyk postartystycznych. Brikolaz socjologiczny* ukazała się w warszawskim renomowanym Wydawnictwie Naukowym Scholar. Tutaj sytuacja wygląda podobnie sporo publikacji ukazało w wydawnictwach uczelnianych, dopiero książka awansowa została opublikowana w prestiżowym i ważnym Wydawnictwie Naukowym Scholar.

Należy podkreślić, że Habilitantka jest pracowita i ma sporo opracowań oraz analiz, ale dokonywała niezbyt trafnych decyzji o miejscu ich publikacji. Efektem takiej polityki publikacyjnej są niskie wyniki cytowalności tych prac. Dla naukowca najważniejszym i najcenniejszym wskaźnikiem znaczenia jego pracy i wysiłków naukowych jest obecność w pracach i debatach innych, wywieranie wpływu na środowisko społeczne oraz inspirowanie swoją pracą naukową. Naukowcy nie tworzą przecież dla siebie czy dla swojego lokalnego środowiska, ale po, to aby inni poznawali ich dorobek i aby miał on realny wpływ na rozwój nauki. Wskaźniki cytowalności są w tym przypadku niskie, co w kontekście ilości wskazanych do oceny prac jest szczególnie zauważalne. Na dzień 6 czerwca 2023 roku wedle Google Scholar jest to zaledwie 15 cytowań, w tym 2 są autocytatami. Przy czym trzykrotnie (to maksymalna ilość cytowanej pozycji) były cytowane trzy, które na dodatek nie dotyczyły problematyki socjologii sztuki czy sztuki publicznej. Jeden dotyczył śmieci, drugi kultury zaufania, a trzeci stanowił wieloautorski raport z badań rekrutacji na uczelnie.

Ostatnie decyzje publikacyjne wskazywałyby na to, że dr Karolina Izdebska zmieniła strategię publikacyjną, co może zaowocować większym upowszechnieniem osiągnięć naukowych.

W autoreferacie dr Karolina Izdebska wskazuje na trzy kluczowe pola swoich naukowych zainteresowań, a mianowicie socjologię sztuki, socjologię morską oraz problematykę dizajnu (Autoreferat, str. 52). Analizując tematykę prac Habilitantki konstatacja tego typu nieco zadziwia, o ile pole i zakres badawczy dotyczący socjologii sztuki, który wiąże się w pewnych zakresach z modnym ostatnio dizajnem jest udokumentowany i widoczny w dorobku Habilitantki, to socjologia morska pojawia się jako obszar bardzo słabo reprezentowany w publikacjach i podejmowanych działaniach. Jedynie dwa artykuły w całym zaprezentowanym dorobku dotyczą tematyki morskiej. Być może to pole badawcze zostało wskazane jako znaczące dla Habilitantki, gdyż stanowi stosunkowo nowe zainteresowania. Oba artykuły z tego zakresu tematycznego zostały opublikowane w roku 2022, jeden w „Spaces and Society”, który był rozdziałem w

książce wydanej w wydawnictwie II poziomu listy MNiSW, a druga w 100 punktowym czasopiśmie „ International Journal of Maritime History”. Przyglądając się dorobkowi publikacyjnemu i podejmowanym przez Habilitantkę działaniom o charakterze naukowym i organizacyjnym dostrzec można zdecydowanie więcej aktywności w zakresie tematyki chociażby związanej z tożsamością narodową i dziedzictwem kulturowym, pamięcią, niepełnosprawnością, emigracją, kwestami genderowymi i cielesnością. Do tego zestawu można jeszcze dodać kwestie europejskie i zaufanie. Tę różnorodność podejmowanej tematyki można uznać za atut lub wręcz przeciwnie za słabość dorobku naukowego. Najpewniej to zróżnicowanie wynika po części z możliwości i opcji, które się w życiu naukowym Habilitantki pojawiały. Wykorzystywała je zdobywając doświadczenie badawcze, metodologiczne współpracując przy różnych projektach. Najważniejsze jednak jest to, że główny obszar badawczy, centrum zainteresowań pozostawał, przez większość kariery naukowej, trwały i niezmienny. Polem tym były zagadnienia związane z socjologią sztuki. Osiągnięcia naukowe na tym obszarze, w którym specjalizuje się Habilitantka są wartościowe i ważne. W autoreferacie dr Karolina Izdebska stwierdza, że od czasu uzyskania stopnia naukowego doktora nauk humanistycznych w zakresie socjologii „koncentruje się na przede wszystkim na społecznym funkcjonowaniu sztuki współczesnej w sferze publicznej (Autoreferat, str. 2)”. Przez prawie dwadzieścia lat regularnie prowadzi badania w tej tematyce i równie systematycznie publikuje. Efektem owocnych dwudziestu lat pracy naukowej jest ostatecznie przygotowana książka *Sztuka publiczna – od obiektów do praktyk postartystycznych. Brikolaz socjologiczny*, którą wskazuje jako istotne osiągnięcie naukowe.

W roku 2022 jej osiągnięcia naukowe zostały docenione przez władze uczelni przyznając jej nagrodę indywidualną II stopnia Rektora Uniwersytetu Szczecińskiego.

2. Ocena dorobku organizacyjno-dydaktycznego po osiągnięciu stopnia doktora

Pani dr Karolina Izdebska wykazuje się sporą aktywnością w zakresie przygotowywania wydarzeń naukowych oraz ich przewodniczeniu. Była przewodniczącą w kilku komitetów organizacyjnych konferencji, który organizowane były pod auspicjami Polskiego Towarzystwa Socjologicznego Oddział w Szczecinie. Pozostaje aktywną organizatorką działań w ramach PTS od roku 2016 do dziś. Była także współorganizatorką i członkinią komitetów organizacyjnych 11 konferencji w latach 2020-2010. Jest to znaczący wynik, właściwie raz do roku brała udział w organizacji wydarzeń naukowych. Od roku 2008 jest aktywną członkinią angażującą się w prace szczecińskiego oddziału PTS.

Pewne zdziwienie budzi, że nie przynależy do żadnych organizacji międzynarodowych takich jak ISA (International Sociological Association) czy też ESA (European Sociological Association), albo IVSA (International Visual Sociological Association). Działanie w ramach PTS jest godne pochwały, ale ma wymiar wyłącznie lokalny. Na tym etapie kariery zawodowej wskazane byłoby wyjście poza lokalne struktury. 2 razy brała udział w stażu w ramach programu Erasmus+ w Budapeszcie i Uście nad Łabą w Czechach. Współpraca międzynarodowa i udział w międzynarodowych stowarzyszeniach socjologicznych czy sekcji socjologii sztuki w ramach ISA powinny stać się celem dalszego rozwoju Habilitantki, która ma ku temu wszelkie atuty. Zajmuje się wąską dziedziną socjologii sztuki, którą analizuje na przykładzie polskich dokonań. Wskazane byłoby upowszechnić wyniki własnych badań z tej dziedziny w środowisku międzynarodowym. Istnieją zatem kolejne wyzwania, które oczekują na realizację wymagając większego zaangażowania i podjęcia działań w tym zakresie.

Ponadto była członkiem i wykonawcą w 2 projektach badawczych w latach 2010-2013 oraz 2007-2009). Tematyka tych projektów nie była związana z podstawowym polem badawczym Habilitantki, ale pozwalały jej one zdobyć doświadczenie badawcze. Jeden poświęcony był tematyce zaufania, zaś drugi zarządzaniu informatycznemu. Była także 4 razy powoływana do zespołów eksperckich, w których najczęściej zajmowała się prowadzeniem badań ankietowych. Tematyka tych ekspertyz była zróżnicowana i dotyczyła kwestii zdrowia i problemów z alkoholem, budowania algorytmów integracyjnych czy też publiczności instytucji kultury. Ekspertyzy te w większości przypadków nie odnosiły się do tematyki, w której dr Karolina Izdebska się specjalizuje. Podobnie sprawa wygląda w przypadku występowania w roli eksperta w zespołach konkursowych. Niemniej jednak angażowanie się we wszystkie te zajęcia jest godne uwagi, tym bardziej że stanowią one dowód na docenianie postaci dr Karoliny Izdebskiej w lokalnym środowisku, jak i fakt, że w każdym z tych przedsięwzięć zdobywała ona doświadczenia. Jest w tych projektach brak spójności tematycznej, jednak z pewnością pani dr Karolina Izdebska podejmuje różne wyzwania i włącza się działania lokalnych instytucji, co jest cenne w pracy naukowca, który bada codzienność i praktyki ludzi w naturalnych przestrzeniach.

Habilitantka działa na styku socjologii i pracy artystycznej. Interdyscyplinarność jest cechą charakterystyczną w jej pracy. Jest uważną obserwatorką wielu zdarzeń społecznych i kulturowych, zjawisk i rozmaitych procesów. Warto dodać, że angażowała się ona także w projekty artystyczne. Opracowała także autorski program zajęć z Socjologii dizjany, które prowadzi na kierunku socjologia od 2019 na Uniwersytecie w Szczecinie oraz Kulturowe dziedzictwo regionu.

Kompetencje dr Karoliny Izdebskiej doceniono na Uniwersytecie Szczecińskim zapraszając do zespołu opracowującego nowy kierunek „Social Sciences”, który z sukcesem uruchomiono w Instytucie Socjologii w roku akademickim 2020/2021. W ramach nowego kierunku prowadzi ona 3 zajęcia w języku angielskim History of Social Thoughts, Cultural Studies and Modernity oraz Community Art. Generalnie jest włączana w prace organizacyjne macierzystego Instytutu Socjologii Uniwersytetu w Szczecinie. Jej wkład w organizację Instytutu Socjologii doceniono 2 razy w ostatnich latach, gdy otrzymała nagrodę za osiągnięcia organizacyjne indywidualną II stopnia (2016) oraz nagrodę zespołową II stopnia (2021) Rektora Uniwersytetu Szczecińskiego.

Podsumowując, przedstawiona dokumentacja wskazuje na rzetelną pracę naukową sfinalizowaną w postaci monografii przygotowaną na podstawie wieloletnich badań i rozwijanych zainteresowań. Wskazane powyżej uwagi nie mają wpływu na zasadniczo pozytywną ocenę całości dorobku. Autorka jest doświadczoną i dojrzałą badaczką dobrze przygotowaną do dalszej pracy naukowej.

Konkluzja

Biorąc pod uwagę całość dorobku naukowego Habilitantki, osiągnięcie naukowe w postaci monografii *Sztuka publiczna – od obiektów do praktyk postartystycznych. Brikolaz socjologiczny* wydanej przez Wydawnictwo Naukowe Scholar w Warszawie w roku 2021 oraz dorobek i doświadczenia dydaktyczno-organizacyjne z przekonaniem stwierdzam, że w tym przypadku spełnione są wymogi ustawowe procedury nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauki socjologiczne.

